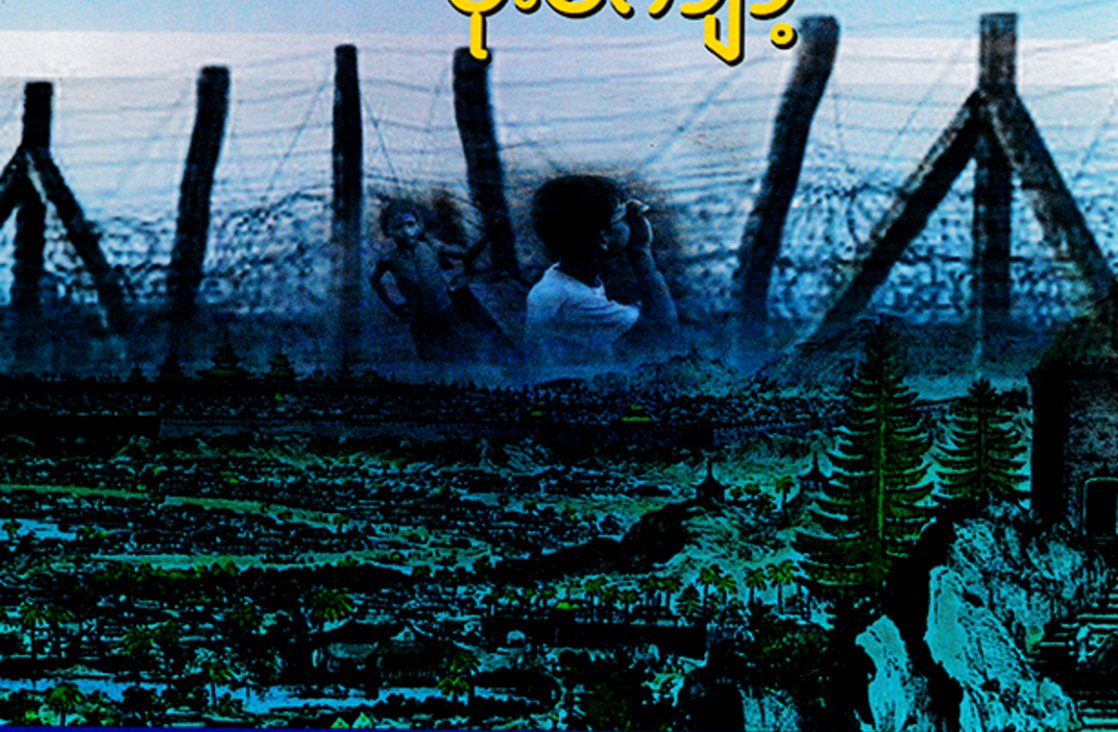

ငါတို့ အနောက်တံခါး ဖိုးကျော့

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

ဤဝတ္ထု၏ ပထမပိုင်းကို "ရာဇဌာနီ"အမည်ဖြင့် ၂၀၀၃ ခုနှစ်က ချမ်းသာစာပေမှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဒုတိယပိုင်းကို ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းကြီး၌ "ဤလမ်းခရီး လွမ်းမပြီးနိုင်"အမည်ဖြင့် ၂၀၁၃ ခုနှစ်အထိ အခန်းဆက်ရေးနေစဉ် ကာလဒေသ ပယောဂ မိုးကြိုးမုန်းတိုင်းတို့ကြောင့် တတိယပိုင်းကို အဆုံးမသတ် မရေးခဲ့ရဘဲ ရပ်ထားခဲ့ရသည်။

ယခုအခါ ထိုဒေသ ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိုးကြိုးမုန်တိုင်းကား မရှိတော့။ သို့သော် မည်းမှောင်နေသော မိုးတိမ်တောင် မိုးရိပ်မိုးသားများကား မပျောက်ပြယ်သေး။

ထို့ကြောင့် မိုးရိပ်မိုးတိမ်များ ကင်းစင်၍ ကြည်လင်သော မိုးအောက်မြေပြင် ဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဤဝတ္ထုရှည်ကြီးကို အစအဆုံး ရေးသားထုတ်ဝေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ

အခန်း(၁)

ဟေမန္တ၏ ဆေးသားများ ပါးလျားစ ပြုလာ၏။ အိမ်ခြံဝန်းကျင်တွင် ဥဩငှက်တို့ ၏ တွန်ကျူးသံ ညံစီနေသည် ။

ရန်ကုန်ကောလိပ်၌ ကျောင်းသွားနေသော ထွန်းကျော်မင်းကို တစ် အိမ်သားလုံးက ခါတိုင်းနှစ်တွေလိုပင် မျှော်နေကြသည် ။ သို့သော် ဂိမန္တ ၏ စုတ်ချက်ကြမ်းများကသာ မင်းမူစပြု လာ၏။

အရာရာတိုင်းတွင် နွေသရုပ် နွေ၏ အခင်းအကျင်းကိုသာ မြင်လာရ သည် ။ ထွန်းကျော်မင်း တစ်ယောက်ကား ရန်ကုန်ကောလိပ်က ပြန် ရောက်မလာသေး။

စစ်တကောင်းသွား အာရကန်ဖလိုတီလာကုမ္ပဏီ သင်္ဘောဆိပ်ကို ဆင်းဆင်းမျှော်ကြရသည် မှာ လည်း အမောတကောပင်။ သို့သော် ယခု နွေဆေးသားများ သာ အရာရာတိုင်း၌ စွန်းထင်းတာလာ သည် ။ ထွန်း ကျော်မင်းသား ဘယ်သင်္ဘောပတ်နှင့်မျှ မပါလာသေး။

ထိုအခါ ဒေါ်သန္တာဖြူနှင့် တစ်အိမ်သားလုံးမှာ ထွန်းကျော်မင်းနှင့်အ တူ ရန်ကုန်ကောလိပ် တွင် ကျောင်းသွားနေကြသော အောင်ကျော်ဦး၊ ထွန်းမြဦးတို့ ၏ အိမ်ကို သတင်းမေးရောက်လာကြ ရပြန်သည် ။

အောင်ကျော်ဦးနှင့် ထွန်းမြဦးတို့ ၏ မိဘများမှာ လည်း သူတို့ မိသား စုလိုပင် သားများကို မျှော်ရင်းကြောင့်ကြစိုးရိမ်ကြီးလျက် ရှိကြ၏။

ရန်ကုန်ကောလိပ်မှ သားများ ၏ သတင်းကိုသာ ဘာမှ မကြားကြရသော်လည်း စစ်သတင်း များကမူ တစ်နေ့တစ်မျိုး သူတို့ မြို့ကို ရောက်လာနေသည် ။

အိန္ဒိယပြည်ဘက်တွင် ကောလိပ်ကျောင်းသွားတက်နေကြသော မိမိတို့ မြို့က ကျောင်းသား များကမူ မိမိမြို့၊ မိမိတို့ အိမ်သို့ အလျှို့လျှို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့ အနောက်ပြည် ကောလိပ်ကျောင်းသားများ ဆီက ကြားရသော အိန္ဒိယရေဒီယို သတင်းအရဆိုလျှင် အင်ဒိုချိုင်းနား နှင့် ယိုးဒယားပြည်တို့ ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သော ဂျပန်တို့ သည် အရှေ့မြန်မာပြည်ကို စတင်တိုက်ခိုက် နေကြပြီ။ မကြာမီ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းပိုက်တော့သည် ။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်မြို့ကိုပင် ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်သွားလေပလား။ ထို့ကြောင့်သာ သူတို့ သားများ ပြန်ရောက်မလာနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်မည်ဟု မိဘဆွေမျိုးများက သောကရောက်နေကြ လေသည် ။ ထိုအခါ ဒေါ်သန္တာဖြူက သူ့ခင်ပွန်းဦးသင်္ခါကျော်ကို အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်လာ၏။

"သားကြီးကို သူများ လိုပဲ အနောက်ပြည်မှာ ကျောင်းသွားနေပါစေဆိုတာ ရှင်က အမျိုးမျိုး အကြောင်းပြပြီး ကန့်ကွက်ခဲ့တာလေ၊ ကိုယ့်ပြည်မှာ ကောလိပ်ရှိရဲ့ နဲ့ ကုလားပြည်မှာ ကျောင်းသွား မထားနိုင်ပါဘူးဆို၊ ခုတော့ ကုလားပြည်က ကျောင်းသားတွေပဲ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်အိမ် ပြန်ရောက်လာ ကြတယ် ရှင့်သားက ပြန်ရောက်မလား..."

"ဟ... ငါ့သား တစ်ယောက်တည်းလားကွ၊ ကိုကျော်ခေါင်တို့ ကိုကျော်မြတို့ သားတွေလည်း ပြန်မှ မရောက်ကြသေးတာ၊ မင်းသားကလည်း ကုလားပြည်သွားမနေချင်ဘူး၊ ရန်ကုန်ပဲ သွားနေမယ်ပြောတာကိုး၊ ထွန်းမြဦး အောင်ကျော်ဦးတို့ နဲ့ အဖော်ရတယ်၊ ရန်ကုန်ကောလိပ်ပဲ

နေမယ်ဆိုလို့ လွှတ်လိုက်ရတာ၊ ခုမှ ငါ့အပြစ် လာဖြစ်နေပါလား။"

"ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ကလေးတွေ ရန်ကုန်ကောလိပ်နေချင်အောင် ရှင်ပဲ အမျိုးမျိုး ပြောလွှတ်နေ တာကိုး၊ ရန်ကုန်က ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်၊ ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်သာသနာ..."

"ဒါကတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကုလားပြည်နဲ့ စာရင် ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်ပဲ သန္တာရယ်၊ ငါလည်း ခုလို ဂျပန်တွေနဲ့ စစ်ကြီးဖြစ်လာမယ်မှန်းသိရင် သားကြီးကို ဘယ်လွှတ်ပါ့မလဲကွယ်၊ အိန္ဒိယပြည်ပဲ သွားနေပြောမှာ ပေါ့။"

ဒေါ်သန္တာဖြူပြောသည် မှာ အဆိုးတော့ မဆိုသာသလို ဦးသင်္ခါကျော်ပြောသည် မှာ လည်း အပြစ်မဆိုတာ။ ထွန်းကျော်မင်း ခေတ္တဝတီမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်ပြီး ကတည်းက အိန္ဒိယ ကောလိပ်နေရေးနှင့် ရန်ကုန်ကောလိပ် အိန္ဒိယကောလိပ်နေရေးနှင့် ရန်ကုန်ကောလိပ် နေရေးတို့ ကို သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ အချီအချ လွန်ဆွဲပွဲ လုပ်ခဲ့ကြရသည်။

အိန္ဒိယတွင် ထွန်းကျော်မင်း ကောလိပ်သွားနေလျှင် မိမိအရပ်နှင့်လည်း နီးသည့်အပြင် ဆွေမျိုးရင်းချာများ လည်း ရှိသဖြင့် ဒေါ်သန္တာဖြူက သူ့သားကြီး ထွန်းကျော်မင်းကို အိန္ဒိယကောလိပ်၌ သွားထားချင်သည်။

သို့သော် အမျိုးဘာသာသာသနာ အစွဲကြီးကြသော ခေတ္တဝတီပြည်သား သူ့ခင်ပွန်း ဦးသင်္ခါကျော်နှင့် သူ့အဖေ ဦးအောင်တိုင်တို့ ကမူ ယခုသူတို့ လူဖြစ်ရ၊ နေနေကြရသည် ကပင် တိုင်းစွန့်ပြည်ဖား ဇနပုဒ်အရပ်။ ဘာသာသာသနာ မထွန်းကားသော အရပ်ဖြစ်ရာ သားဦး မြေးဦး ထွန်းကျော်မင်းကို ဘာသာသာသနာ ထွန်းကားနေသော ရန်ကုန်ကောလိပ်နေရန် ပြောဆိုဆုံးမ၍ အဘိုးနှင့်အဖေတို့ က လွှတ်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု အိန္ဒိယကောလိပ်တွင် ကျောင်းသွားနေ ကြသော ကော

လိပ်ကျောင်းသားများ သာ ပြန်ရောက်လာကြပြီး သူ့သားကြီး သူ့မြေးကြီး ထွန်းကျော်မင်း ရန်ကုန်ကောလိပ်က ပြန်ရောက်မလာသော အခါ ဒေါ်သန္တာဖြူနှင့် သူ့အမေ ဒေါ်ကြာဦးဖြူတို့ မှာ သူတို့ ခင်ပွန်းသည် များကို အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်နေကြ၏။

ဓညဝတီတွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ကျောင်းသွားနေသော သားငယ် ထွန်းကျော်လင်းကမူ...

"အစ်ကိုကြီးက နွေရာသီ ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်လို့ ပြန်လာတာ တောင် သင်္ဘောပတ်က လနဲ့ ချီ ကြာချင်ကြာတတ်တာပဲ။ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုထွန်းမြဦးတို့ ကိုအောင်ကျော်ဦးတို့ လည်း ခု ပြန်မရောက်ကြသေးဘူးပဲ။ ပူမနေကြစမ်းပါနဲ့။"

ဟု သူ့အမေနှင့် သူ့အဘွားတို့ ကို ဖျောင်းဖျစကားပြောထားသည်။ ။

သို့သော် ထွန်းကျော်လင်း၏ စကားက နှစ်ပတ်ပင်မခံ။ သူ့အစ်ကို ထွန်းကျော်မင်းတို့ နှင့် ရန်ကုန်ကောလိပ်သွားနေကြသော ချောင်းနားတန်း ရပ်က ဦးကျော်ခေါင် ဒေါ်ရွှေအိမ်သူတို့ သားကြီး အောင်ကျော်ဦးတစ်ယောက် မိမိတို့ မြို့ကလေးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

ဓညဝတီ(စစ်တွေ)နှင့် ရန်ကုန်သင်္ဘောပတ်ကို ပိတ်လိုက်သဖြင့် သူသည် တောင်ကုတ် တောင်ကြားလမ်း ပြည်ဘက်က ခဲရာခဲဆစ် မိမိအရပ်သို့ ခရီးရှည်လှည့်လာခဲ့ရသည် ဟု ပြောပြသည်။ ။

သူ ပြန်လာသောအခါ လမ်းခရီးအကြားတွင် ဂျပန်လေယာဉ်များက ရန်ကုန်မြို့ကို ဗုံးလာကြ နေကြပြီဆိုသော သတင်းကို ကြားခဲ့ရသည်။ ထွန်းကျော်မင်း၊ ထွန်းကျော်လင်းတို့ ၏ အဘိုး ဦးအောင်တိုင်ကမူ အောင်ကျော်ဦး ကြားခဲ့ရသည် ဆိုသော သတင်းကို အတည်မပြုမချင်။ အိန္ဒိယ ရေဒီယိုနေ့စဉ်သတင်းကို အတည်မပြုချင်။ အိန္ဒိယရေဒီယို နေ့စဉ်

နားထောင်တတ်သော မြို့ပိုင်ကြီး ဦးအောင်ဇံဝေက သူ့ကို ဘာမှ မပြော ပါလားဟု ဆိုသည်။ ။

ဂျပန်တို့ ရန်ကုန်မြို့ကို ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ (၂၃)ရက်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၃ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း(၇)ရက်နေ့ကပင် အမှန်တကယ် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက် လာပြီဆိုသည် ကို အောင်ကျော်ဦး ကလည်း တိတိကျကျ မပြောပြတတ်၊ လမ်း၌ တောင်ကုတ်က ကြားခဲ့ရသည် ဟု သာ မရေမရာ ဆိုသည်။ ။

သူနှင့်အတူ ရန်ကုန်ကောလိပ်တွင် ကျောင်းအတူတက်နေခဲ့ကြသော သူတို့ မြို့က ထွန်ကျော်မင်းနှင့် ထွန်းမြဦးတို့ နှစ်ယောက်သည် ဂျပန်လေယာဉ်များ မော်လမြိုင်ကို ဗုံးလာမကြခင် ကပင် သခင်ပေါက်စ ဗမာကျောင်းသားများ နှင့်အတူ ဂျပန်ကြိုလိုက်သွားကြသည်။ ။ စာမေးပွဲလည်း မဖြေခဲ့ကြ။ သူ့ကိုပါ ဂျပန်အကြိုလိုက်ရန် ခေါ်ကြသော်လည်း သူက ဖျားနေ၍ ကျန်နေခဲ့ရသည် ဟု ဆို၏။

အောင်ကျော်ဦး၏ စကားကို ကြားကြရသောအခါ ထွန်းကျော်မင်း၏ မိဘဘိုးဘွား ညီအစ်ကို မောင်နှမဆွေမျိုးများ နှင့် ထွန်းမြဦး၏ မိဘဘိုးဘွား ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုးများမှ ပို၍ စိုးရိမ် သောက ဖြစ်သွားကြသည်။ ။ ယခု သူတို့ ကို အုပ်ချုပ်နေသည် မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ။ သူတို့ နေကြရ သည် မှာ လည်း တိုင်းစွန် ပြည်များ ဇနပုဒ်အရပ်။ သူတို့ သားများ ဂျပန်ကြိုလိုက်သွား ကြသည် ။ ဂျပန်စစ်တပ်ထဲသွားကြသည် ဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ်မင်းများက သူတို့ ကို အရေးယူ ထောင်ချပစ် လေမလား ဟူသော ပူပန်သောကတစ်ခုကလည်း ထပ်တိုးလာပြန်၏။

ထို့ကြောင့် ထွန်းကျော်မင်း မိဘတွေနှင့် ထွန်းမြဦး မိဘတွေမှာ သူတို့ သားနှစ်ယောက် ဂျပန်ကြိုလိုက်သွားကြသည် ၊ ဂျပန်စစ်တပ်ထဲ ဝင်

သွားကြသည် ဆိုသော စကားကို မိဘကလွဲလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ မပြောပါရန် အောင်ကျော်ဦးကိုပါ ပါးစပ်ပိတ်ခိုင်းထားကြရပြန်သည်။ ။

ယခုလို တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေချိန်တွင် ပုလိပ်တွေက သဲ့သဲ့ အသံကြားသည် နှင့် ချက်ချင်းအိမ်ထဲရောက်လာကြမည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကျော်မင်းနှင့် ထွန်းမြဦးတို့ မိဘတွေမှာ ညည ခွေးဟောင်သံကြားတိုင်း ပုလိပ်များ အိမ်ကို လာဝိုင်းကြလေသလားနှင့် မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်နေကြ၏။

ရပ်ရွာ၏ မြို့ပြ ဒိုင်အာခီလူကြီးထဲ ပါနေရသော ထွန်းကျော်မင်းတို့ အဖေ ဦးသင်္ခါကျော်ကမူ နဲ့ အောင်ကျော်ဦးအား ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝနှုတ်မဟရန် သတိပေးထားသည်။ ။ သူ နှုတ်မလုံလျှင် ရာဂျပုတ် ပုလိပ်တွေက အောင်ကျော်ဦးကိုပါ ခေါ်ပြီး စစ်လား မေးလား လုပ်လာလိမ့် မည် ဆိုသဖြင့် အောင်ကျော်ဦးမှာ လည်း ထွန်းကျော်မင်း၊ ထွန်းမြဦးတို့ အကြောင်း နောက်ပိုင်း၌ စကားထဲ လုံးဝထည့်မပြောတော့ဘဲ မသိဘူးဟု သာ တွင် တွင် ပြောနေကြလေသည်။ ။ ပြည်စွန့် တိုင်းဖျား ဇနပုဒ် နှစ်ပြည်ကြားကျသော သူတို့ မြို့ကလေးသည် ထိုအချိန်မှ စပြီး စစ်သတင်းတွေနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာတော့သည်။ ။

ဒီနှစ် ဥဩတွန်သံစောသည် ။ ဆောင်းကုန်မြန်သည် ။ နွေသစ်စောသည် ဟု သဇင်ဖြူစိတ်ထဲ တွေးနေမိသည်။ ။ နွေသရုပ်တို့ က ဟေမန္တ၏ ဆေးသားများကို ရက်ပိုင်းအတွင်း ဝါးမျိုးပစ်လိုက် သည်။ ။

တိုင်းရေးပြည်ရွာ မသာယာသောကြောင့် အစ်ကိုငယ် ထွန်းကျော်လင်းလည်း ကျောင်းဆက် နေရန် ခညဝတီကို ပြန်ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်။

သားကြီးသတင်းကိုလည်း ဘာသံမှ မကြားရသော ဒေါ်သန္တာဖြူနှင့် ဦးသင်္ခါကျော်တို့ ကလည်း သားငယ်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ကြ။ အဘိုးအဘွားတို့ ကလည်း သားငယ်ကို ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာ၌ပင် ဘယ်ကိုသွားသွား မိဘဘိုးဘွားတို့ ကို မှာ ကြားပြောဆိုပြီးမှ သွားရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ ။

ခြံဝင်းကြီးထဲရှိ သီးပင်သီးပွင့်များ သည် နှင်းခါးအရိုက်တွင် နွေသစ်ရွက်များ ကြွေလွင့်သွား ကြသည့်ပမာ မြေခ ကြွေကျကုန်သည်။ ။ ဤသည် ကိုပင် သဇင်ဖြူက နွေနှိမိတ်ဟု ထင်နေသည်။ ။

အဘိုးအဘွားများ နှင့်တကွ တစ်အိမ်သားလုံးက နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ကို တမ်းတမ်း တတ မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ကြသည်။ ။

အစ်ကိုကြီး ထွန်းကျော်မင်း ကျောင်းကြီးပိတ်၍ ရန်ကုန်က ပြန်လာလျှင် သီချင်း ဓာတ်ပြား များ ပါလာတတ်၏။ ထိုဓာတ်ပြားများ တွေမှာ အိန္ဒိယပြည်ခုတ်(လုပ်) ဓာတ်ပြားများ ဖြစ်နေသဖြင့် တချို့တွေမှာ အိမ်၌ ဝယ်ထားပြီးသား ဓာတ်ပြားများ ဖြစ်နေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် အမေက ငွေကုန်ခံ ဝယ်လာရကောင်းလားဟု အစ်ကိုကြီးကို အပြစ်တင်တတ်၏။

အစ်ကိုကြီးကလည်း ဗမာအဆိုတော်များ ထဲတွင် သူအကြိုက်ဆုံး သီချင်းဓာတ်ပြားတွေကို အမေနှင့် ညီမငယ်တို့ နားထောင်ရအောင် ဝယ်လာတာဟု ဆိုသည်။ ။ ဤသည် ကို အဘွားကမူ ကုလားမ အိန္ဒိယအဆိုကျော် နန္ဒရာရှာဗီ အရပီလပါရာတို့ သီချင်းလို နားမစွဲပါဘူးဟု ပြော၏။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီး ထွန်းကျော်မင်းက...

"ကုလားမကြီးကတော့ ကုလားသီချင်းပဲ ကြိုက်မှာ ပေါ့"

ဟု ပြောကာ အိန္ဒိယဘက်ကမ်း ရာဇဌာနီမွေး အိန္ဒိယပြည်ပေါက် အ

ဘွားကို စတတ်၏။ အစ်ကိုငယ် ထွန်းကျော်လင်းနှင့် သဇင်ဖြူတို့ က တော့ အစ်ကိုကြီးရှေ့တွင် ကိုယ့်အကြိုက်၊ သူ့အကြိုက် ဓာတ်ပြားရွေးလှ ရင်း ရန်ဖြစ်နေတတ်ကြ၏။ သူ့ဓာတ်ပြား ငါ့ဓာတ်ပြား ငါ့ဓာတ်ပြား သူ အရင်ဖွင့်မည်။ ငါအရင်ဖွင့်မည်နှင့် မောင်နှမတွေ စိတ်ကောက်တတ်ကြ ၏။

ထိုအခါ အမေက မောင်နှမတွေ စိတ်ပြေသွားအောင် ပုရွက်ဆိတ်(မှ နို့စိမ်းပေါင်း)မုန့်၊ (ခွေးချေးဆုပ်) ထမင်းခြောက်ထောင်မုန့် တစ်ခုခု လုပ် ကျွေးတတ်၏။ မောင်နှမတွေ စိတ်ပြေအောင် အစားနှင့် ခေါ်၍ ဖြေသိမ့် ပေးတတ်၏။

မောင်နှမတွေ စိတ်ပြေသွားလျှင် ညနေစောင်း လယ်တောထွက်ကြ ၏။ အာဇံနာရ်က လှည်းတတ်ပေးသည် ။ ခြုံသံတလွင်လွင်နှင့် လှည်း က ကုန်ပေါင်တာရိုးအတိုင်း ဖုန်တထောင်း ထောင်းနှင့် သွားကြ၏။

လယ်တောပတ်ဝန်းကျင်တွင် မီးခိုးတလူလူထွက်နေသော လယ်ကူ လီ ကုလားတဲများ ရှိသည် ။ တဲတစ်လုံးရှေ့တွင် အာဇံနာရ်က လှည်းကို ရပ်လိုက်၏။

လယ်ကူလီ တဲရှင်များက သူတို့ မောင်နှမကို သူ့ထက်ငါဦး သူတို့ ၏ လက်ဖြင့် ဒိန်ချဉ်၊ နို့ထမ်း တို့ နှင့် ဧည့်ခံကြိုဆိုကြ၏။ အလယ်တန်းတုန်းကပင် အိန္ဒိယဘက်တွင် ကျောင်းပြောင်းနေခဲ့ဖူးပြီး အထက်တန်းရောက်မှ ခညဝတီတွင် ကျောင်းပြောင်းနေသူ၊ ယခု ရန်ကု န်ကောလိပ်သွားနေသော အစ်ကိုကြီးကိုတော့ မျက်နှာနည်းနည်း စိမ်းကြသဖြင့် ထွန်းကျော်လင်းနှင့် သဇင်ဖြူတို့ လောက် အရောမဝင်ရဲကြ။

ညနေဆည်းဆာ၏ အရောင်ကို ကောင်းကင်အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင်

င် မြင်ကြရတော့မှ အိမ်ပြန်လာတတ်၏။ ထိုအချိန်တွင် ငှက်တော်များ မြူးပျော်ချိန် ကျွဲကျောင်းငှက်များ မွှားကောက်ချိန်၊ လယ်ကွင်းထဲက ဗျိုင်းဖြူများ လည်း အိပ်တန်းလှရန် ပျံကြချိန်၊ တိမ်တောက်ချိန် ဖြစ်သဖြင့် အရာရာတိုင်း လှပနေချိန်ပင်။

အိမ်ပြန်ရောက်ကြလျှင် အမေနှင့် ချန္တီမာ(စန္ဒီ)တို့ လက်ဆွဲဓာတ်မီး ထွန်း၍ လယ်တောပြန်များ ကို ကြိုဆိုနေကြချိန် ဖြစ်သည် ။

ယခုမူ အိမ်မှာ မောင်နှမ နှစ်ယောက်သာ ရှိသဖြင့် လယ်တောဘက် လည်း မရောက်ဖြစ်ကြ၊ ဂျပန်ကြို့ လိုက်သွားသည် ဆိုသော အစ်ကိုကြီး ကား ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသ ရောက်နေသည် မသိ။ သေမှန်း ပျောက်မှ န်းလည်း မသိရ၊ အစ်ကိုကြီးကို တစ်အိမ်သားလုံး နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း သ တိရစကား ဆိုနေကြသည် ။

ထို့ကြောင့် အမေက ညနေ ထမင်းပိုင်းပြင်တိုင်း မျက်ရည်ဝဲနေတတ် ၏။ ဒီကြားထဲ အစ်ကိုငယ် ထွန်းကျော်လင်းက တစ်နေ့တလေတွင် ထမ င်းစားအမိပင် အိမ်ပြန်မရောက်တတ်။ အဘိုး၊ အဘွား၊ အမေ အဖေတို့ က မည်မျှ ပြောထားပြောထား ဟိုသတင်း၊ ဒီသတင်း လျှောက်နားထော င်၍ အိမ်ကပ်သည် မရှိ။ တစ်နေ့လုံး ဈေးပိုင်းဘက်၌ သာ အချိန်ဖြုန်းနေ သည် ။

သူပြန်လာလျှင် တစ်စုံတစ်ခု သတင်းတော့ပါလာတတ်၏။ သို့သော် သူကြားခဲ့သော သတင်းတွေမှာ အိန္ဒိယ ရေဒီယို သတင်းလိုပင် မှန်သည် က သုံးပုံးတစ်ပုံဟု အဘိုးက ပြော၏။

ကိုအောင်ကျော်ဦးကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ပေါက်ချ လာပြီး သဇင်ဖြူ တို့ မိသားစုကို အားပေးစကား နှစ်သိမ့်တတ်၏။

"ထွန်းထွန်းတို့ က ဘီအေအိုင်အေ ကျောင်းသားကြီးတွေပဲ အရီးရှင်

(ကြီးကြီး) စစ်တပ်ထဲ ရောက်ရင်လည်း ဗိုလ်ဖြစ်ကြမှာ ပဲ၊ သိပ်ဆင်းဆင်းရဲရဲတော့ မရှိနိုင်ပါဘူး"တဲ့ ။

အဘိုးဦးအောင်တိုင်က သူ့မြေးကြီး သောကနှင့် စစ်သတင်းများကို နေ့စဉ် သိချင်နေသဖြင့် မြို့ပိုင်ကြီးအိမ်ကို သွားသွား စနည်းနာတတ်၏။ သို့သော် အန္တိယ ရေဒီယိုသတင်းတွေကလည်း မမှန်နိုင်ဟု ညည်းတတ်ပြန်၏။ အဖေကလည်း အဘိုးလိုပင် ဈေးပိုင်း၊ ဂတ်တဲပိုင်း ကို အသွားများ နေ ၏။

ထို့ကြောင့် အမေက...

"စစ်ကြီးဖြစ်လာတာ ကိုယ်က ဘာတတ်နိုင်မှာ မို့လဲ၊ ကိုယ်တတ်နိုင် တာက တလင်းက စပါး တွေ မဖိတ်မစဉ်ဖို့ မြန်မြန် ငွေပေါ်ဖို့ ပဲ၊ ခုလို လယ်ကူလီ ကုလားတွေနဲ့ ချည်း ပစ်ထားလို့ ဖြစ်မတဲ့ လား၊ စစ်ကြီးက လည်း နောက်ထပ် ဘယ်နှနှစ်တောင် ဆက်ဖြစ်နေမလဲ မသိတာ၊ လယ် တော ကိုလည်း ဆင်းဆင်းကြည့်ပါဦးလားတော်"

ဟု အဖေက အိမ်ပြန်ရောက်လာတိုင်း နေ့စဉ်လိုလို သတိပေးနေတတ်၏။

ဒေါ်သန္တာဖြူမှာ သားကြီးအတွက် သောကရောက်နေသော်လည်း သူ့ လယ်၊ သူ့ယာကို မမေ့။ လက်ရှိ ပကတိအခြေအနေကိုလည်း ဦးသင်္ခါ ကျော်ထက် တွေးခေါ်သုံးသပ်တတ်၏။

ယခုအချိန်မှာ စပါးရိတ်သိမ်းပြီး၍ တလင်းပျောက်၊ စက်ရောက်ရမည့် အချိန်မို့ လယ်ကူလီ ကုလားများကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စေခိုင်းတတ် ရမည်ကို သူသိ၏။

တိုင်းရေးပြည်ရွာ မသာယာသည် ကို အကြောင်းပြု၍

လယ်ကူကီများ စပါးခိုးရောင်းကြမှာ ကို ကြောင့်ကြနေသည် ။ လော
လောဆယ်မှာ စစ်ကြီးထက် သူ့လယ်၊ သူ့ယာထွက် သူ့စပါးများကို ပို၍
စိတ်စောနေသည် ။

ဦးသင်္ခါကျော်ကမူ စစ်ကြီး သူတို့ ဆီရောက်လာမှာ တွေးကြောက်နေ
သည် ။ စစ်သတင်း များကြောင့် စိတ်ဓာတ်လည်း ချောက်ချားနေ၏။ အ
မှန်ကတော့ ဦးသင်္ခါကျော်တစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်။

ယခင်က အလွန်သာယာပြီး ကမ်းသာဟု တင်စားထားကြသော သူ
တို့ အရပ်ရှိ လူတွေမှာ မတွေ့ဖူး၊ မကြုံဖူးကြသော စစ်ကြီးကို အကြော
က်ကြီး ကြောက်ရွံ့နေကြသည် ။

ယခင်က တွေ့ဖူး၊ ခံစားခဲ့ကြရဖူးသော လူကြီးသူမ မိအို၊ ဖအိုများ ၏
အစဉ်အဆက် ပြောစကားနှင့် စစ်ကြီးကို အကြောက်ကြီး ကြောက်၊ အ
လန့်ကြီး/ လန့်နေကြသည် ။ ထို့ကြောင့် မိန်းမသူများကလည်း ဟိုတုန်း
ကလို ထမင်းကြမ်းခဲ အကျန်များကို ရေကပြင်ကနေ ဗုန်းခနဲ၊ ဘတ်ခနဲ
လွှင့်မပစ်ရဲကြတော့။

စစ်ကြီးရောက်လာလျှင် ငတ်ပြတ်မှာ စိုး၍ ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်
တို့ ကို အခြောက်အခြမ်း လှမ်းတတ်ကြလာကြသည် ။

တချို့ မိန်းမသူများမှာ အကြောက်လွန်ကာ ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုး
ရေးတစ်ရာအနေနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ ဆီတွင် မသိုးထမင်း၊ မသိုး
ဟင်းများကိုပင် အချက်အပြုတ် သင်နေကြ၏။ အစုတ်အပြဲတွေကို ဖာ
ထေးချုပ်လုပ်နေကြ၏။ သူတို့ ခမျာမှာ နယ်စွန့်နယ်ဖျားက
ရိုးအကြသူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် စစ်ဆိုသည် နှင့် အကြောက်ကြီး ကြောက်
နေကြတော့သည် ။

အခန်း(၂)

၁၉၄၂။

ကျွန်တော်နှင့် အောင်လှထွန်း၊ ကျော်သာလှ၊ ထွန်းကျော်ချေတို့ သည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ရွာလမ်းဘေးရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ခိုးပစ်ကစားနေကြ၏။ အမေကမူ အိမ်ကြီးဘေး က ရေကပြင်မှာ ညနေစာချက်ရန် ဆန်ဆေးနေသည် ။

ထိုအချိန်တွင် ဦးလေး(ဘေးဘော+ဘာချေ) သာလူထွန်း အထမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ ရောက်လာ၏။

ဦးလေးသာလူထွန်းကိုမြင်သည် နှင့် ဆန်ဆေးနေသော အမေက...

"သားလူထွန်း၊ နင်တို့ သားအဖ မြို့ဆင်းသွားကြတယ်ဆို၊ မြို့သတင်းပြည်အတင်း ဘာကြားခဲ့ကြလဲ၊ ဘာသတင်းထူးလဲ ဟဲ့"

"မရီး... မြို့သတင်း ပြည်သတင်းကတော့ ကောင်းကောင်း ကြီး ထူးတယ်"

"ဟုတ်လားဟဲ့၊ ဘာကြားခဲ့လဲ ပြောစမ်းပါဦး"

"သတင်းကတော့ မုန်တိုင်းထမယ်၊ ငလျင်ကြီး လှုပ်မယ်၊ တောမှာ မြောက်အု ခုနစ်ပိုင်းကျိုးမယ်၊ ကြီးသူ ဖင်ခေါင်းထဲ ငယ်သူဝင်ပုန်းမှ လွတ်မယ်ဆိုပါလား မရီး၊ ဟီး ဟီး"

"ခွေးသားအမျိုး၊ အကောင်းမေးရင် တစ်ခါမှ အကောင်းမပြောဘူး၊
ငါ..."

အမှန်က ဦးလေးသာလူထွန်းသည် အမေ့ကို ဖားပြုတ်ကေ ပုံပြင်နှင့်
နောက်ပြောင်သွား၏။

"ဖားပြုတ်ကေ"ပုံပြင်ထဲတွင် ရေကြီးသဖြင့် ခနိလက်စီးပြီး
ရေထဲမျောပါလာသော ဖားပြုတ်ကို နှံ့ပြီစုတ် (ပန်းစိကေ) က...

"အစ်ကိုကြီး ဖားပြုတ်၊ ဘယ်ကလာလဲ"ဟု မေး၏။

"ငါ မြို့ကလာတယ်"ဟု ကြွားဝါးပြောသည် ။

"ဒါဆို မြို့သတင်း၊ ပြည်သတင်း ဘာကြားခဲ့လဲ"ဟု နှံ့ပြီစုတ်ငှက်ငယ်က
ထပ်မေး၏။

"ဟာ... မြို့သတင်း ပြည်သတင်းကတော့ သိပ်ထူးတယ်ဟေ့"ဟု ဆို
၏။

"ပြောပါဦး"ဆိုတော့ ဖားပြုတ်ကေက...

"မုန်တိုင်းကြီး ထ၊မယ်၊ ငလျင်ကြီး လှုပ်မယ်၊ တောမှာ မြောက်အု ခု
နှစ်ပိုင်း ကျိုးမယ်၊ ကြီးသူ ဖင်ခေါင်းထဲ ငယ်သူဝင်ပုန်းမှ လွတ်မယ်တဲ့
ကွ"ဟု ပြောလိုက်သည် ။

ထိုအခါ အလွန်ကြောက်တတ်သော နှံ့ပြီစုတ်ငှက်ငယ်သည်
အိပ်ပျော်နေသော အောင်းလောင်း(ရောင်ရင်) ငှက်ကြီး ဖင်ခေါင်းထဲ အ
တင်းတိုးဝင်၏။ အောင်းလောင်းငှက်ကြီးက လန့်ပြီး အောင်မြည်ပျံ့ပြေး
ရာ သပြသီး စားနေသော မျောက်က လန့်ပြီး သပြသီး ပြုတ်ကျသွား၏။
ထိုသပြသီးက သပြပင်အောက်ရှိ တောကြက်မ ဝပ်ကျင်းထဲ သွားကျ၏
။ သူ့ဥတွေ ကွဲကုန်သဖြင့် တောကြက်မက စိတ်ဆိုးကာ တောင့်ကျိုင့်(ခြေ

တစ်မျိုး)၏ တောင်ပို့ကို သွားယက်၏။ တောင့်ကျို မကြီးက စိတ်ဆိုးကာ ဝက်မနို့သီး သွားကိုက်၏။

ဝက်မက စိတ်ဆိုးကာ တောင်သူကြီးယာခင်း သွားစား၏။ တောင်သူကြီးက စိတ်ဆိုးကာ ဘုရင်မင်းကြီးကို သွားတိုင်၏။

ထိုအခါ ဘုရင်က ဝက်မကို ခေါ်၍ သူ့ယာခင်းကို ဘာကြောင့် သွားစားရသနည်းဟု မေး၏။ ဝက်မက သူ့နို့သီးကို တောင့်ကျိုမကြီးက လာကိုက်၍ ဟု ဆို၏။ တောင့်ကျိုမကို မေးသောအခါ သူ့တောင်ပို့ကို တောကြက်မ လာယက်၍ ဟု လျှောက်၏။

သို့နှင့် တောကြက်မကို ခေါ်ရာ တောကြက်မကလည်း သူ့ဝပ်ကျင်းပေါ် မျောက် သပြေသီး ပစ်ချ၍ ဟု ဆို၏။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တော့ ကောလာဟလ ပြောသော ဖားပြုတ်ကေပေါ် သွားကျသည် ။ ထိုအခါ ဘုရင်က အများ အထိတ်အလန့်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြံပြောသော ဖားပြုတ်ကျောကုန်းကို သက်ဆိုင်သူ အားလုံး တစ်ကောင်တစ်ချက်ထုကြစေဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သို့သော် ဖားပြုတ်ကေကမူ ထုလေ ကြွတက်လေဟူသော စကားနှင့် ပုံပြင်ကို အဆုံးသတ်လေသည် ။

ဦးလေး ဦးသာလူထွန်းသည် အမေ့အား ဖားပြုတ်ကေ ပုံပြင်နှင့် နောက်သွားသည့်အပြင် ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ယခု လောလောလတ်လတ်ကလေးတွေ အော်ဆိုနေကြသော တဘောင်ကိုလည်း အော်ဆိုသွားလေသည် ။

"လကို ကြယ်ဖောက်

ဂျပန်ရောက်။

ရောက်သည့် ဂျပန်

သုံးနှစ်ခံ "

ဦးလေးသာလှထွန်း အပြောင်အပျက် အော်ဟစ်သွားပြီး မကြာမီခင် မှာ ပင် အဘိုးလေး ဦးအောင်သာထွန်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ ရောက် လာပြန်၏။

"ဦးမင်း... (ဦးကြီး) မြို့သတင်း ပြည်သတင်း ဘာကြားခဲ့လဲ"

"ဘာကြားခဲ့လဲဆို ဗမာပြည်ကို ဂျပန်တွေ ဝင် လာပြီတဲ့ ဟ၊ ရန်ကုန်မြို့ကိုလည်း ဗုံးလာချလို့ ဖလောင်း(အင်္ဂလိပ်) အစိုးရလည်း ဆုတ်ပြေးရပြီတဲ့ ၊ ဖလောင်းအစိုးရတင်မက ဗမာပြည်က အိန္ဒိယသား ကုလားတွေလည်း တောင်ကုတ် တောင်ကြားလမ်း၊ အမ်းမင်းဘူးလမ်းတို့ က ပြေးလာကြလို့ ခုလို မောတောမြို့တောင် ရောက်လာကြပြီတဲ့ ၊ အဲဒါမြို့က အစ်ကိုကြီး အောင်တိုင် တို့ မှာ အတိဒုက္ခရောက်လာကြတဲ့ ကုလားတွေကို နေ့မီး ညမီး ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေကြရလို့ ငါနဲ့ တောင်စကားကောင်းကောင်း ထိုင်မပြောခဲ့ရဘူး၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သွားတက်နေတဲ့ သူ့မြေးတစ်ယောက်လည်း ရန်ကုန်က ဗမာကျောင်းသားတွေနဲ့ ထားဝံဘက်ကို ဂျပန်ကြို လိုက်သွားတယ်ဆိုလားပဲ၊ ဒီစကားကိုတော့ လူရင်းမို့ ပြောလိုက်တာတဲ့ ၊ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောပါနဲ့ လို့ လည်း မှာ လိုက်တယ်ဟ၊ သန္တာကလည်း မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ဟ၊ ငါလည်း အားနာလို့ ဒီထက် မမေးခဲ့ပါဘူး"

အဘိုးလေး ဦးအောင်သာထွန်း ပြောသွားသည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည် ။